

Dobrá zpráva

Časopis pro každého čtenáře červenec 2019

**Neboj se!
Mluv a nemlč,
protože já jsem s tebou
a nikdo ti neublíží**

Skutky 18, 9 - 10

Milí čtenáři,

máme pro vás další dobrou zprávu. Je to červencové číslo časopisu **Dobrá zpráva**, které držíte v ruce.

První dobrou zprávou, kterou vám přináší, je **Povzbuzení**, abychom se nezabydlovali v tom, co nemá budoucnost. Je těžké opustit to, na co jsme byli léta zvyklí. Je pohodlnější zůstat. Máme však zaslíbení od Pána, že opustíme-li pro Něj cokoli, stokrát více nám bude dáno. Rozhodneme se? **Teď je ten čas**, říká nám v osobitém zamyšlení Student Bible.

Ve vzdělávací části nás čeká historický výlet do Kostnice léta Páně 1415. Strávíme tam chvíli s Mistrem Janem Husem. Jeho stání **Před koncilem** nám připomene,

jak snadno lze znásilnit svobodu svědomí. Může se to stát i v církvi, i v dnešní době. Můžeme to být i my, kdo tak činí. Udělejme si test **Jste sborovou „autoritou“?** Třeba o tom ani nevíme, že jsme ve sboru „autoritou“. Ani to, že **Baptisté lidské autority nemají**.

A tou nejlepší dobrou zprávou je to, že Pán je s námi a nikdo nám neublíží. Nebojme se! Mluvme a nemlčme. Rozšiřujme Jeho dobrou zprávu všem, kteří o ni mají zájem. Je to naše velké poslání, které nám svěřil Pán Ježíš.

Přejeme vám radostné a požehnané chvíle při čtení červencového čísla.

Štěpán Křivánek

POVZBUZENÍ

Nezabýdlujme se v tom, co nemá budoucnost

Ježíš mu řekl: „Amen, amen, pravím tobě, když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“

Jan 21,18

Když jsme byli „*bez Boha na světě*“ (Efezským 2,12), dělali jsme si, co jsme chtěli, ale když jsme jako jeho děti v Kristu zapojeni do jeho oslavy, podstupujeme to, co je nám v rámci této oslavy uloženo.

Jiným je uloženo něco jiného a není naším posláním je kontrolovat, ale smíme a máme je svým příkladem inspirovat a povzbuzovat. I to je součást naší pastýřské služby, našeho následování Mistra.

První křesťané pro své vyznání často trpěli a přijímali to s noblesou jako zvláštní výsadu.

V některých církevních kruzích bylo pak utrpení vnímáno jako jedno z nezadatelných znamení pravé církve. Určité výroky v Novém zákoně k takovým závěrům svádějí (Marek 10,39; Matouš 10,16-25; Jan 16,33), ale náš oddíl – tak jako mnohé jiné – tomu nenasvědčuje.

Víra (důvěra a věrnost) má mnoho podob.

„Dobrá zvěst“ nás zve a volá k tomu, abychom se nezabydlovali v tom, co nemá budoucnost.

ZAMYŠLENÍ

Ted' je ten čas!

Kde vězí problém v nejzákladnější otázce života každého člověka: „**Na jakém místě budeš na věčnosti?**“

Asi nejkomplexněji řeší otázku víry a nevíry a příčiny kolem rozhodování se Podobenství o rozsevači (Matouš 13, 3. – 23) To podobenství je až dětsky jednoduché, ale takovým se stává až po jeho vyložení samotným Pánem Ježíšem. To mě dovedlo k různým úvahám o Písmu a potřebě Slovu Božím pravdivě rozumět.

Ten, kdo drží klíč nad porozuměním výkladu Písma, ten drží moc nad člověkem samotným. Člověk se stává otrokem toho, kdo pozná co Písmo ukrývá. Smutným příkladem moci nad člověkem jsou pak falešné překlady Bible Svědků Jehovových a pak také Magisterium, učitelský úřad Římskokatolický. Obě tyto organizace (SJ a ŘKC) si nárokují titul „*jediná pravá církev*“, přitom ani jedni, ani druzí nenaplňují biblický význam řeckého slova „*ekklésia*“, společenství lidí v jednom Duchu. Pokud věřím, že Bible je zapsané

To bývá náročné, nikoliv však nutně ztrátové.

Kdo setrvá ve víře, nebude zahánben.

Petr Macek

Slovo Boží, pak se mi automaticky musí objevit množství otázek, typu: „Proč, z jakého, mě neznámého důvodu, je tady? Pro koho je? Pro kněze? Kdo je kněz? Pro mě? Proč pro mě? Jak já, hříšník můžu rozumět Bohu? Nebo je tady, abych skrze to Slovo, Bohu porozuměl?“

Pokud je pravdivé lidské přísloví, „*Němému Otci ani vlastní děčko nerozumí*“, tak jsem na stopě. Vrhám se do čtení a čtu a čtu, každou volnou chvíli.

A najednou cítím, kdesi v hlubině svého „já“, že to Slovo je Pravda, že skrze tu změť písmen začíná ke mně šeptat, tiše mluvit, nejdříve mělní tvrdost mého srdce, pak rozbíjí balvany, až nakonec se dostane ke kořeni, k mému duchu a najednou vím, že patřím Bohu.

Po obrácení se k Pánu jsem najednou začal Písmu rozumět, protože Ten, kdo Bibli napsal, mi dává její poselství k mému životu, skrze ní ke mně mluví Bůh. Už vím, jaký je, že není to ten

"neuchopitelný" z katolických kostelů, kde jsem marně hledal pomoc.

Pro všechny, kdo si myslí, že našli pravdu v bezduchem uctívání, v tradici předků a v obřadech, doporučuji Boží Slovo, bez lidského

výkladu, jenom Slovo, jako živou vodu pro žízeň umírajícího.

Cožpak to v duši nevíš, že Bůh tě chce zachránit? Proč tedy nepiješ zdravou vodu přímo z Pramene!? Ty neumíš pít? Tak na zdraví a věčný život!

Student Bible

Z HISTORIE

Jan Hus se stal pálivým cejchem vypáleným do svědomí všech, kteří obhajují zločin na úkor svobody svědomí. Oběť Jana Husa ocejchované silně znepokojuje, ukazuje na jejich neschopnost milovat, slitovat se, a rychle obnažuje jejich skryté a zlé smýšlení. Bůh nám dal v Janovi Husovi velký symbol pravdy, o který si vyláme zuby každá lež, dal nám symbol, na kterém se rychle ukáže co je kdo zač.

Proto oběť Jana Husa nebyla marná, plody zjevené pravdy přináší dodnes a rychle obnažuje každého zlého člověka. Za Janem Husem Bůh stál a dodnes stojí. Nedělejme však tu chybu a nenásledujme Husa jako člověka, následujme pravdu, ve kterou věřil, a pro kterou zemřel. Pravda je v Bohu a ta přetrvá věčně. Pravda zvítězí.

Před koncilem.

Z rána dne 5. června měl se koncil sejíti v nádherném reflektáři Františkánů.

Konečně se usadili, ne, příliš brzo, neboť dílo dne již počínalo. Nejprve předčítána byla velmi dojemná modlitba za dar Ducha Svatého, při níž všichni klečeli neb stáli. Pak čteno bylo nahlas několik veršů z padesátého Žalmu, jež měly vztažovati se, jak kdosi poznamenal, na nebezpečného kacíře, s nímž měl koncil činiti: „*Sic jinak k bezbožníku praví Bůh: Což tobě do toho že ty vypra-*

vuješ ustanovení má a béřeš smlouvu mou v ústa svá, poněvadž jsi vzal v nenávisť kázeň a zavrhl jsi za sebe slovo mé. Vidíš-li zloděje, hned s ním běžíš, a s cizoložníky díl svůj máš.”

Když byl Žalm u konce, počal zapisovatel koncilu předčítati dlouhou řadu artikulů, vzatých dle znění obžaloby ze spisů Jana Husi.

Když tu někdo vykřikl: „Tu přichází ten kacíř konečně.”

Zavzněly kroky ozbrojenců a jiný slabší zvuk, jako by železo

zvonilo o železo. Dychtivé Hubertovy oči spočívaly na vysoké, štíhlé postavě a tváři tak zbědované a zubožené, tak blede, tak vpadlých očí, že s počátku nemohl v ní čísti než bolest. Avšak čím dále hleděl, tím více vynikal mu výraz charakteru, jenž byl trvalý, zapuzuje výraz utrpení, jenž byl pomíjející. Bezděčně řekl sám k sobě: „Kdyby tento člověk nebyl velikým kacířem, měl bych jej za velikého světce.“ Bylať v jeho tváři přímá a vznešená čistota, jako při člověku, který dlel mnoho v přítomnosti Boží, avšak také něžnost, jako u člověka, který přicházel od obecenství s Bohem, aby s láskou sloužil člověku. Čelo měl uslechtilé, ne-li velitelské, ač snad tahy jemných úst jevily líbeznost více než sílu. Vlasy a vous vyrostly ve vězení, takže byly dlouhý, čern jejich měnila se v stříbro - nikoliv věkem.

„Uznáváš tyto knihy za své?“ tázal se tajemník koncilu, ukazuje na svazky, jež ležely na stole.

Obžalovaný bral knihy a Hubert slyšel opět zvuk okovů, když je zdvihal spoutanýma rukama a prohlížel pečlivě. Hus obrátil se k shromáždění a pravil klidným, pevným hlasem: „Uznávám tyto knihy za své. Může-li kdo z vás dokázati bludnou, vě-

tu v nich, jsem ochoten dobrovolně ji opravit.“

Potom bylo několik artikulů čteno, vzatých prý z knih, k nimž se přiznal.

Tu chtěl obžalovaný odpověděti. Ale nežli pronesl slovo, vypukl křik vzteku a hněvu na všech stranách síně, potlačuje úplně hlas jeho. Byl toto svatý koncil? Nebyla to spíše nějaká nevázaná smečka studentů na Sorbonně?

Za okamžitého utišení pozdvihl vězeň opět svůj hlas: „Dovoltež mi pronésti své mínění --“

„Nech si svou sofistiku,“ křičel kdosi, a pak povstal řev mnohých hlasů: „Řekni ano nebo ne, řekni ano nebo ne.“

„Ano...“ odpověděl, „neboť jest to psáno ve Svatém Písmě -“

„To nevede k cíli.“ Křik přecházel od sedadel biskupských a rozléhal se po celé síni. Hus pokoušel se opět a opět mluvit, ale vždy s tímž výsledkem. Uštěpačný smích, vzteklý křik, posměch a útoky potlačily jeho hlas. Očitý jeden svědek takto popsal nám scénu tu: „Bylo to podobnější stádu divých šelem nežli vážnému shromáždění otců církve.“

Konečně stál tiše, dívaje se s druhá na druhá v smutném udivení a ne bez němé žádosti o sprá-

vedlnost. Ale ani mlčení nic mu nepomohlo.

„Jest němý,“ řvali, „jest němý! Nemá co říci. To jest znamení, že uznává své bludy.“

I pozdvihl opět svůj hlas, jenž pronikal řev:

„Očekával jsem jiného přijetí. Myslil jsem, že mne chcete slyšeti. Nemohu překřičeti ten veliký hřmot a mlčím proto, že jsem nucen mlčeti. Rád bych mluvil, kdybyste chtěli poslouchati.“

To bylo vše. Nepokusil se více mluvit, ale stál úplně tiše, zcela nepohnutě a nechal bouři snášeti se nad ním. Bouře snesla se nad ním vskutku: se všech stran síně, bez pořádku a postupu řítily se na něj potupy, obžaloby, a výčitky. Někteří proklínali jej a jiní zlomyslně posmívali se mu. Posměch, potupa a útok - útok, potupa a posměch: tak řádila bouře, až vlastní její vztek zeslabil ji. Konečně nemohli otcové církve slyšeti ani vlastních svých hlasův.

Jeden člověk, sám proti stu, a není mu dovoleno mluvit jediného slova na svoji obranu. Kacíř nekacíř, on měl dojíti spravedlnosti a po-

ctivého soudu. Ukřičeti jej tím to způsobem jest sprostě, zbabělé, strašlivé.

Obžalovaný stál přede všemi neohroženě a bez bázně. V jeho pohledu však nebylo ani zloby, ani vzdoru, ani divoké odvahy zoufalství, nýbrž toliko trpělivá stálost. Zvláštní klid zdál se více a více na něm hostiti.

Čeští páni nemohli se dostat do přeplněné síně, ale nešli domů. Čekali trpělivě venku, až bylo shromáždění rozpuštěno. Vězeň byl veden tak blízko podle nich, že mohli vyměnit s ním několik slov. Podával jim ruku s úsměvem: „Nebojte se o mne,“ pravil.

„My se o tě nebojíme.“

„Vím to dobře, vím to dobře,“ odpověděl s jasným, klidným pohledem. Pak, „*žehnaje lid rukou*“ (zdá se, že jevil soucit s ním), „*kráčel se schodů*“, jež vedly do vězení, „*jda radostně po všem poměchu, ježž mu bylo snésti*“.¹⁾

¹⁾ Slova Petra Mladenovice

Debora Alcocková
úryvek z povídky
Upálen, avšak nepřemožen
1923

POEZIE**Služba Božího služebníka**

Vidím tě s láskou, příteli můj drahý.

Sedíš a tiskneš ruku přítele.
Hledáš a toužíš... Chceš se dočkat záhy
lásky, jež osvětlí dny ztemnělé.

Něco se stalo. Kdysi, dávno asi,
cos přeskočilo ve tvém soukolí.
Jinak vše vnímáš – jiný kodex krásy,
a doufáš, že to druzí povolí.

Prožíváš strach, kde jiné touha žene,
prožíváš touhu, jež být neměla.
Tvé jednání je předem odsouzené –
co z vlastních sil však člověk nadělá?

Pojď – dej mi ruku. Jiný je můj důvod
než tvůj. Teď neříkám, co smíš, co ne.
Má ruka podaná je pouze úvod
k poznání velké lásky vznešené.

Ta přesahuje myšlenky i tělo,
vždyť v světě Boží lásky koření.
To srdce se i smrtí probolelo,
by dovedlo tě ke dni spasení.

Když k tobě mluvím, zuří jiní záhy,
že „s bandurskou“ hned nejdu na tebe...
Já však jen nechci odradit tě, drahý,
od cesty, jež tě vést má do nebe.

Prosím jen: pozvi naplno a vřele
do srdce svého Pána Ježíše.
Ze všeho nejdřív JEJ měj za přítele.
Než k chlapcům – pohleď k němu do
výše.

On ví, co potřebuješ, co ti schází.
Dovol mu, prosím, tebe oslovit.
Pros, ať tě jeho milost doprovází,
ukáže, co je štěstí pravé mít.

Tak věřím, čekám. Nechci říkat více.
Věřím, že Pán můj učiní to sám.
Kéž jeho slovo nohám tvým je svíce
a světlo pro tvou stezku k výšinám.

A až se stane zázrak ten, až z jeho
úst zaslechneš, co třeba slyšeti -
pak, věřím, vstoupí do života tvého
svoboda od tvých temných prokletí.

A potom z vlastního již rozhodnutí
pustiš tu dlaň, v níž hledals řešení.
Vždyť pravá láska není ta, jež nutí.
Jen dotek Páně srdce promění.

Já zatím - lidmi nepochopen sice,
však s vírou, že jsem předal tvou věc dál
do rukou povolanych mnohem více,
zas půjdou cestou vděčnosti a chval...

Ivana Kultová

TEST**Jste sborovou „autoritou“?**

Jste sborovou „autoritou“? Chcete se otestovat, zda máte sklony k manipulaci nebo dokonce zda se manipulace stala nedílnou součástí vaší služby ve sboru? Následující otázky záměrně nemají odpovědi, ale jsou voleny tak, aby každého z nás podnítily k samostatnému přemýšlení. Naše odpovědi nemusí být sice jednoznačné, ale v kontextu s ostatními otázkami

nám mohou, věřím, poskytnout užitečnou sebereflexi. Tyto otázky nejsou záměrně tematicky seřazeny a občas se překrývají, což má svůj smysl.

- 1.** Domníváte se, že vám byla vaše služba ve sboru Bohem svěřena pro vaše kvality?
- 2.** Myslíte si, že dokážete věci lépe posoudit než vaši bratři a sestry?
- 3.** Řekl vám někdo, že skrze vaši službu přijde probuzení?
- 4.** Domníváte se, že se za vás Bůh postaví, i když se budete mýlit?
- 5.** Připadáte si, že vaše služba je sborem nedoceněna?
- 6.** Myslíte si, že by věci šly kupředu, kdyby vás všichni více respektovali a podřizovali se vaší vizi?
- 7.** Prožíváte tísnivé pocity, když se mluví o nutnosti morální bezúhonnosti sloužících?
- 8.** Žárlíte, když je ve sboru někdo více obdarován?
- 9.** Máte ve sboru nějaké přirozené přátele?
- 10.** Považujete někoho ve sboru za nepřítele?
- 11.** Bojíte se kritiky své osoby?
- 12.** Podporujete u členů sboru kritické myšlení?
- 13.** Pokud vás kritizuje člen sboru, připadá vám kritika vaší osoby jako nemístná?
- 14.** Zatoužil jste někdy, aby vaše kritiky Bůh soudil?
- 15.** Už jste se někdy modlil, aby Bůh potrestal někoho ve sboru pro nesouhlas s vámi?
- 16.** Myslíte si, že jsou ve vašem sboru lidé, které je potřeba „odstavit“?
- 17.** Myslíte si, že je možné vaše oponenty vylučovat ze sboru?
- 18.** Vyžadujete, aby si vás lidé vážili a respektovali vás?
- 19.** Myslíte si, že můžete převzít systém, který funguje v jiném sboru?
- 20.** Vybíráte si své spolupracovníky podle toho, jak jsou k vám loajální?
- 21.** Je nějaký hřích ve vašem životě, o kterém si myslíte, že by o něm „běžný“ člen sboru neměl vědět?
- 22.** Máte nějaký hřích, o kterém vůbec nikdo kromě vás neví?
- 23.** Myslíte, že nad vámi Bůh přimhouří oko kvůli vaší službě?
- 24.** Myslíte, že s vámi Bůh jedná nějak zvláště?
- 25.** Znáte svůj sbor natolik, abyste věděl co kdy kde a komu vhodně říci, abyste dosáhl svého, a využíváte toho?
- 26.** Domníváte se, že máte nějaké zvláštní poslání, které by vaši spolupracovníci nepochopili, a tak o něm nemluvíte?
- 27.** Myslíte, že za určitých okolností účel světí prostředky?
- 28.** Lhal jste někdy, abyste se dozvěděl pravdu?

- 29.** Pokud lhaním docílíte věc, kterou považujete za správnou a kterou jinak nelze docílit, myslíte, že tím můžete získat Boží uznání?
- 30.** Trápí vás přespříliš nečisté myšlenky?
- 31.** Myslíte si, že dokážete lépe duchovně posloužit než jiní?
- 32.** Myslíte, že je lidem ve sboru s vámi dobře?
- 33.** Dovoláváte se často své autority (poslouchej mě jinak neposloucháš Boha)?
- 34.** Myslíte si, že vyvolávání strachu a pocitu viny může být legitimní pomůckou ve službě?
- 35.** Máte sklony mstít se těm, kteří s vámi nesouhlasí?
- 36.** Věříte, že je lidem třeba předkládat jen zpracované informace nebo jsou schopni sami informace posoudit?
- 37.** Když se řekne, že bychom měli jednat podle práva, pravdy a spravedlnosti, cítíte se ohrožen?
- 38.** Myslíte si, že by Jan Hus udělal lépe, kdyby se v učení podřídil své autoritě?
- 39.** Považujete členy svého sboru za své podřízené?
- 40.** Má váš hlas formálně větší váhu než hlas jiných?
- 41.** Myslíte si, že lze sbor řídit po vzoru světských firem?
- 42.** Vyžadujete, aby vám lidé opakovaně vyjadřovali svoji důvěru?
- 43.** Bojíte se o svou službu a cítíte se někým ohrožen?
- 44.** Umíte lidi přimět k tomu, aby udělali, co chcete, aniž byste jim to jasně řekl?
- 45.** Umíte se účelově zalíbit svým představeným?
- 46.** Uvažoval jste někdy, že se o vás bude psát v historii?
- 47.** Kdybyste věděl, že je ve sboru skupina lidí, která chce hlasovat o důvěře vám, snažil byste se jí to překazit, protože víte, že vás přece povolal Bůh?
- 48.** Jste svému sboru příkladem jako manžel, otec a syn svých rodičů?
- 49.** Zasažoval jste někdy do financí tak, abyste „zametl stopy“?
- 50.** Toužíte, aby vás lidé podpořili, i když s vámi nesouhlasí?
- 51.** Vykazujete nějak svoji pracovní dobu?
- 52.** Necháte si proplácet věci, které běžný zaměstnanec hradí ze svého?
- 53.** Považujete růst sboru za vaši osobní zásluhu?
- 54.** Máte strach, že se váš sbor rozdělí pro názorovou rozdílnost?
- 55.** Dělá vám dobře, když se vás lidé bojí?
- 56.** Myslíte si, že víte, co si lidé ve sboru o vás skutečně myslí?
- 57.** Máte nějaký vzor pro vaši službu?
- 58.** Napodobujete tento vzor?
- 59.** Dovedete si představit, že by váš vzor udělal nějakou závažnou chybu?

60. Střídáte často své vzory nebo máte spíše stálice?

61. Považujete ostatní za své podřízené a jednáte s nimi podle toho?

62. Když se podíváte zpět, jsou vaše názory konzistentní nebo se mění s každou novou vlnou?

63. Považujete teologické vzdělání za užitečné, zbytečné nebo dokonce nebezpečné?

64. Dokážete vyjmenovat pořadí knih Nového Zákona a Deset přikázání?

65. Víte, ve kterém století začala reformace v Česku nebo je zbytečné takovými informacemi ztrácet čas?

66. Znáte ústavu a řád vašeho sboru?

67. Platí tyto dokumenty pro všechny stejně?

68. Máte pocit, že vás ústava a sborový řád zbytečně omezují ve vašem rozhodování?

69. Znáte historii baptistického hnutí?

70. Existují v Bibli nějaké verše, které jsou vám krajně nepříjemné?

71. Považujete důraz na správné učení za zbytečnou brzdu v růstu?

72. Vadí vám, když vaši službu někdo biblicky rozsuzuje?

73. Věnujete se pravidelně sebevzdělávání?

74. Podporujete u druhých biblické studium?

75. Umíte se poučit ze svých chyb nebo je stále opakujete?

76. Pokud byste měl za hodinu zemřít, učinil byste do té doby nějaké zásadní rozhodnutí, které by mohlo ovlivnit vaši věčnost?

Aleš Franc

DOKUMENTY

Baptisté lidské authority nemají

Úřady v církvi.

Jedině sám Pán Ježíš Kristus jest hlava církve¹⁾; viditelných hlav na zemi církev nezná²⁾.

1) Efez. 1,22. Kol. 1,18. (Efez. 4,15.)

2) Mat. 20,25-27; 23,8.

*Vyznání víry a zřízení sborů
u víře pokřtěných křesťanů,
obyčejně Baptistů zvaných.
Nákladem Jindřicha Novotného,
1886.*

Okovy padly
snad sto věků zpátky
a hvězda svítí
už hřbitovy let
(...všechno máš,
vskutku,
co chce jít dál...)
jen pes sní
znovu si
po sobě zvratky
Otec je... (snad ten tvůj)
tak trochu...Král.
Ve tmě být vedený
na vodě krokem...
...obživnout každý den
krvavým mokem...
...můžeš sám
stavíš-li moudře
svůj dům...
...smrtí vstaneš
přes všechnu lest
k životům...

P.S. Tak proč nejít dál???